

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgek. 22 febr. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secret.: Heuvellaan 11 Hilversum. Tel. 02950-10481

(Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een - op een antwoord)

5 november 1962

ZIEKTEN EN HUN BESTRIJDING

Een onderwerp waar we natuurlijk veel over zouden kunnen zeggen van elke zijde uit.

We zouden uit kunnen gaan van de bestaande geneeswijze, van de bestaande of erkende ziektebeelden en we zouden uit kunnen gaan van de al daarmee verwante gebieden, als onderzoek, enz. U moet mij niet kwalijk nemen dat ik deze, uiteindelijk veel gepubliceerde en zelfs ook in populaire vorm wel verkrijgbare delen van ziekteleer en genezing enz. buiten beschouwing laat. U kunt deze bij wijze van spreken uit de medische encyclopedie ook leren.

Maar er zijn toch aspecten, die ons juist bij geneeswijze en ziektebeeld voortdurend weer treffen en waarvoor een verklaring moeilijk is. Zeker, wanneer men daarbij uitgaat van 't zuiver menselijk standpunt.

We weten allemaal dat er magnetiseurs bestaan. Maar de verklaring waarom de magnetiseur in staat is 't een te genezen en 't ander niet, die kunnen maar heel weinigen geven.

De vraag natuurlijk of de magnetiseur inderdaad over biomagnetische krachten beschikt zou een tweede punt kunnen zijn, maar dat valt vanavond naar ik hoop buiten de discussie.

Wat blijkt dan verder? Dat vooral in de meer primitieve geneeskunde een groot aantal ziekten genezen worden op een wijze, die de westerling als een beetje idioot voorkomt. Het uitdrijven van geesten b.v., geneesmiddelen die ons te krankzinnig voorkomen om er over te praten. En toch hebben die dingen vaak succes. Soms slaagt men er in om de oorzaak a.h.w. van het resultaat op te sporen.

Dan krijgen we b.v. het oude beeld, het oude broodverband, het oude broodpappen dat gebruikt werd voor infectiehaarden, ook wel voor het afdekken van wonden. Men is dus nu tot de overtuiging gekomen, dat in 't brood, dat meestal vochtig brpeiend schimmelt, zich zeg maar peniciline en verwante stoffen ontwikkelen.

Ik zou graag de aandacht in de eerste plaats willen schenken aan ziekten en hun mogelijke oorzaken en achtergronden. Daarna hoop ik ook in te kunnen gaan op de geneeswijzen, die naast en ten dele als onderdeel van de gebruikelijke therapiën zouden kunnen worden toegepast.

Ik weet wel, dat er onder U zijn, die verwachten dat ik nu precies ga vertellen wat kanker is en hoe je die bestrijden kunt.

't Zal misschien ten dele ter sprake komen, maar ik wil me voorlopig toch niet binden aan bepaalde ziekten, die een te grote uitleg vergen.

Ik neem aan, dat U deze kleine inleiding als een verklaring van intensie wilt beschouwen en genoeg wilt nemen met deze inleiding. Heeft U protest, dan zal ik trachten mij aan te passen. Niemand? Dan neem ik aan, dat het Uw goedkeuring heeft.

Wanneer wij zien, wat een ziekte doet bij de mens, dan ontdekken wij onmiddellijk twee afzonderlijke werkingen. De eerste is zuiver lichamelijk. Zij kan heel vaak verklaard worden door het aanwezig zijn van vreemde stoffen in het lichaam: vluchtverschijnsel, het slijtageproces of overbelasting van organen: infectie. Deze ziekten bepalen het innerlijk beeld, maar we zien daarnaast ook in het menselijk denken een directe reactie op de ziekte en wat meer is, we zien vaak, dat het materiële ziektebeeld eerst tot stand komt nadat de behoefte aan de ziekte in het menselijk denken is ontstaan. We hebben hier dus te maken, als U het mij vraagt, met twee afzonderlijk te beschouwen factoren: de zuiver materiële en de mentale. Bij de mentale kunnen wij dan soms ook nog wel geestelijke invloeden inschakelen, maar dat maakt de zaak overigens ingewikkeld.

Wij kunnen nu stellen: op het ogenblik, dat een mens in zijn eigen leven niet juist of harmonisch georiënteerd is, zal hij zoeken naar een uitingsmogelijkheid, waarbij dit evenwicht, althans voor zijn gevoel hersteld wordt. Bestaat deze mogelijkheid niet, dan zal de onevenwichtigheid worden uitgedrukt in het eigen lichaam. De daar ontstane verschijnselen kunnen volledig materieel identiek zijn met ^{door} andere, van buitenaf komende oorzaken, te weeg gebrachte ziektebeelden en afwijkingen.

Mag ik aannemen, dat dit duidelijk is? Dan moet dus gesteld worden, dat voor elke ziekte het denken op zichzelf zeer belangrijk is, uitermate belangrijk. De mentale sfeer, waarin een patiënt leeft, ja zelfs de wijze waarop zijn ziekte wordt geaccepteerd door zijn omgeving, zal in hoge mate, vooral bij chronische ziektebeelden, aansprakelijk zijn voor de ontwikkeling van het materiële ziektebeeld. En ik geloof, dat wij hier wel onmiddellijk aan toe mogen voegen, dat elk gevoel van minderwaardigheid, dat uit een ziekte of ziekteverschijnselen voortkomt, bijdraagt tot een verstoring van innerlijk evenwicht, waardoor het ziektebeeld zelf geïntensifieerd wordt, het gevaar van langdurige ziekte groter en het eigen herstellvermogen van het lichaam aanmerkelijk vermindert. Dit zal de meesten van U nog wel bekend zijn, maar nu ga ik wat anders stellen. Wanneer ik te maken heb met een directe infectieziekte, een besmetting dus en als voorbeeld kunnen wij daarvoor de veelgevreesde tuberculose nemen, dan ontdekken wij, dat a. de tuberculeuze aandoening op zichzelf niet de neerslachtigheid van de patient, maar integendeel een verhevenheid van gevoelens, een grote stimulans veroorzaakt. Wanneer de ziekte genezen is, dan blijkt deze stimulans voor een gedeelte verder te blijven bestaan, een eigenaardig verschijnsel. Er zijn natuurlijk nevenverschijnselen. Zo vinden wij b.v. bij een patient, die een redelijke mate van tuberculose heeft (vooral, wanneer het longtuberculose betreft, heel sterk) laat ons zeggen, een overdreven sexuele impuls. Deze blijkt na de genezing weer tot practisch de norm terug te keren, maar het gevoel van activiteit blijft lang voortbestaan. Pas wanneer de maatschappij zelve deze lichtheid, die ondanks alle zorgelijkheid, ja zelfs wispelturigheid, ook deel uitmaakt van het ziektebeeld a.h.w. onderdrukt, keert de patient langzaam, maar zeker terug naar een normaal gedragspatroon. Hierbij, dat is ook weer typisch, blijkt dan vaak een periode van neerslachtigheid op te treden. Het is a.h.w., het feest is afgelopen en men voelt zich als "the morning after yesterday". Het is, of dit geheel een kater veroorzaakt. Is er een redelijke steun, dan zal de patient verder geen terugval vertonen, maar blijft de neerslachtigheidsperiode langere tijd bestaan, dan schijnt de, naar men zegt, "slappende infectie" weer terug te komen. Dit is een voorbeeld en zeker geen volledige beschrijving van het ziektebeeld of wat

anders. Maar het heeft een bepaalde betekenis. Dus kunnen mentale verschijnselen veroorzaakt worden door stoffelijke situaties. Dat is punt één. Punt twee: ofschoon de lichamelijke drijfveren bij genezing, dus een herstel van een redelijk normale toestand, over het algemeen afvlakken, blijft de mentale activiteit, tenminste ~~de~~ langere periode, voortbestaan in de zelfde tendens. Wanneer deze activiteit wordt gebroken, wanneer dus geen normale ontwikkeling van het denken plaatsvindt, blijkt een verzwakking van het lichaam en daardoor een vergrote mogelijkheid voor het heropvlammen van de oude kwaal te ontstaan. Hier is klaarblijkelijk het denken toch ook mede bepalend, niet in de eerste aanhef, ofschoon, wat dat betreft, toch zou kunnen worden gesproken over de situatie, waarin tuberculeuze aandoeningen zich het snelst ontwikkelen. Het blijkt heel vaak het geval te zijn, wanneer wij te maken hebben met een milieu, dat enige pressie kent. Is er armoede bij, dan is dat natuurlijk ook van belang. Wanneer ik een patient heb, die absoluut en dus kennelijk beïnvloed is door het ziektebeeld in zijn mentaliteit en ik kan de gunstige factoren van zijn denken continueren, terwijl ik tegelijkertijd stoffelijk de ergste verschijnselen onderdruk, is de genezingsmogelijkheid niet verdubbeld, maar wel vervijfvoudigd. Belangrijk punt. Nu gaan we nog verder. Ik heb hier tuberculose genoemd, maar wanneer we een patient hebben, die op een gegeven oogenblik niet in staat is, zich tegen het leven te verweren, dan is het al heel gemakkelijk om zijn gebrek aan vlotte reactie achter een pijntje te verbergen. Er ontstaat rheuma, rheuma, heerlijke verzamelaar, waarachter ongetelde lichamelijke en psychische aandoeningen schuil gaan. Wanneer dit rheuma de gewenste uitwerking heeft, wordt de patient gestijfd in het geloof aan deze aandoening, ongeacht het feit, dat zij lichamenlijk dus feitelijk niet bestaat. Er ontstaat op den duur een totale rheumatische verlamming, kun je wel zeggen en verstijving, waardoor de patient volledig van zijn omgeving afhankelijk wordt en gelijktijdig daardoor zijn eigen ontevredenheid met zichzelf op zijn omgeving kan botvieren. Een typisch verschijnsel. De quaesties, ik kan er, helaas, maar enkele aansnijden, hebben dus gezamenlijk het beeld a.h.w. geschapen van het menselijk denken, dat weliswaar niet het gehele menselijk lichaam beheerst (het zou mogelijk zijn en na heel veel training, om het lichaam groten-deels te beheersen), maar de doorsneemens komt daar niet toe) maar dat, wanneer de mens zijn denken beheerst of door anderen in voldoende mate beheerst of beïnvloed kan worden, het ziektebeeld altijd minder ernstig is, er meer levens- en genezingsmogelijkheden aanwezig zijn. Hierbij wordt een grote rol gespeeld door aympathieën en antipathieën. Een geneesmiddel, voorgeschreven door een geneesheer, die niet sympathiek is, al heeft hij nog zo'n prettige, geruststellende manier van doen, heeft veel minder uitwerking dan een minder krachtig en misschien zelfs minder juist middel van een geneesheer, waarin het volle vertrouwen bestaat. Kennelijk kan de mens dus zelf voor een groot gedeelte zijn ziekte bestrijden en wel vanuit zijn eigen denken. Hierbij moeten we rekening houden met het feit, dat het menselijk denken theoretisch misschien in staat zou zijn, om organen, die beschadigd zijn, in korte tijd te herstellen, om practisch vernietigde organen weer op te bouwen, om b.v. een galsteen of een niersteen te doen vergruizen. Theoretisch, practisch komt er weinig van terecht. Maar wel kan door een ~~succesvolle~~ een juist tegemoet treden, het vormen van een juist contact,

al zeer veel worden gedaan. En nu moet ik even afwijken naar een nevenpunt. We kennen allen de kracht van het denken en we weten, dat, wanneer we aangenaam aan elkaar denken, er een goede, prettige sfeer ontstaat, iets gezelligs, iets warmes, iets geborgens. Nu kan het ook zijn, dat iemand ver van U af is, dat hij aan U denkt en dat U iets van die band voelt. Dit komt vaak voor bij mensen, die sterk aan elkaar gebonden zijn. Als b.v. ouders en kinderen en echtgenoten. Er zijn gevallen bekend, waarbij een moeder in Nederland plotseling de invloed voelt van haar zoon in Canada. Hij heeft inderdaad aan haar gedacht, misschien niet op precies hetzelfde moment, maar hij heeft aan haar gedacht. Zij ondergaat dat, zij put daaruit kracht en blijmoedigheid. Zij kan haar problemen weer beter aan, ook de schijn. Wanneer wij dit nu eens toepassen op een patient, dan zouden wij mogen stellen: Wanneer ik die patient help door te denken, goed te denken, prettige gedachten te sturen, dan is dat, zuiver medisch gezien, kolder. Dat is, nu ja, zo iets moet je van een geestdrijver verwachten. Maar het gekke is, dat, wanneer zo iemand dit aanvoelt, dan put hij daar steun uit. Wij kunnen dus zeggen, dat het een kracht is, een gedachtekracht. Ten dele juist, omdat door de inwerking van de gedachte de patient zelf zich meer openstelt voor de genezingsmogelijkheden, die van buitenaf op hem toekomen. Is dit aanvaardbaar? Dan hebben wij hier dus te maken met de gedachte als een kracht. Als iemand nu bij U is en hij houdt zich intens bezig met Uw kwaal, met Uw persoonlijkheid, maar ook met een zekerheid, dat genezing mogelijk is, dan hebben we punt één suggestie, punt twee de aanvaarding, gezien Uw sympathie, van de genezingsmogelijkheid. Zoals we al gezien hebben, heeft dit zeer grote invloed. We hebben ten derde, en dat moeten we niet vergeten, de mogelijkheid, om een zekere kracht over te dragen. Nu weet ik, dat het, althans uit een wetenschappelijk oogpunt, erg moeilijk is, om, wat men verkeerdelijk m.i. magnetisme noemt, bij de mens te verklaren. We weten ook, dat een paard b.v., dat onrustig is, soms door een enkele aanraking van een mens kalmeert. We weten, dat een kleine afleiding in staat is, een zeer fel gevoelde pijn plotseling te doen verdwijnen. Als U het niet gelooft, moet U, als U kiespijn hebt, eens kijken, als een paar mensen aan het vechten zijn. Als het U interesseert of U bent er bang voor, is Uw kiespijn weg. Voelt U zich geboeid door de draaiende boor van een tandarts, dan verdwijnt U wpijn ook, zij het misschien tijdelijk. Wanneer de pijn, zoals in vele gevallen dus, een belemmering is voor het lichaam om de normale toestand te herstellen, wanneer daarbij ook het eigen denken in de verkeerde richting gaat en er komt een magnetiseur, dan kan hij alleen al door die eenvoudige aanraking, die suggestie, de afleiding, die wordt geschapen, veel bereiken. Dit alles is misschien ook wel aanvaardbaar voor hen, die proberen, even te denken. Helaas is het maar een klein stukje van het werkelijke probleem. Want wanneer wij te maken hebben met een magnetiseur, dan heeft hij een zekere kracht of een zeker fluidum, noem dit mijnentwege levenskracht. Die levenskracht kan worden overgedragen aan anderen, in beperkte mate misschien, maar ze kan worden overgedragen. Dit te veel aan kracht, dat ontstaat, zou over het algemeen gedirigeerd worden naar de plaats van het lichaam, waar de grootste behoefte aan kracht bestaat, zodat wij heel vaak zien, dat het verdere lichaam eigenlijk lijdt onder de aandacht en de kracht, die het zieke organisme vergt. Wij zien dit met de witte bloedlichaampjes. Wij zien dit, wat betreft de reacties, zenuwwerking, etc.

stuwung, de hele boel. Het is logisch, dat die kracht, wanneer zij ter plaatse komt, een ontlasting betekent voor het lichaam zelf, dat dus "iets", wat eenvoudiger is, terugkeert tot zijn normale gang van zaken. Hier heeft de magnetiseur dan zijn nut bewezen. En nu blijkt, dat heel vaak een magnetiseur, ik gebruik die naam nu maar, ik zou beter kunnen zeggen een paranormale genezer, in staat is een genezing te bewerkstelligen, waar een arts dat niet kan. Maar dan moet a priori worden aangenomen, dat de genezing mogelijk is. Als een arts een geval opgeeft, wat voor kan komen, omdat hij daar werkelijk geen middel meer voor weet, dan zal er toch ergens een genezingsmogelijkheid moeten zijn, die ook de arts zou hebben moeten kunnen vinden, wanneer hij bekwaam is, langs een andere weg, waarlangs de magnetiseur het geval geneest. Dit is een punt, waar men eens over na moet denken, want wij horen zo vaak van de wondergenezing, het mirakel. Wij horen, dat iemand, die doof is, jarenlang, ineens zo maar door een gebedsbijeenkomst of zoiets, horen kan. Mijn vraag is: Is dat mogelijk? Zolang hier sprake is van een zenunquaestie in de eerste plaats, van een psychische quaestie: "ja", maar als er b.v. sprake is van een van die andere oorzaken, men beweert, dat de beentjes van het oor aan elkaar vast zijn gaan zitten, dan geloof ik nooit, dat dat zomaar losgebroken kan worden.

Dan is daar dus geen genezing mogelijk. Ik zeg dit vooruit, opdat U zult begrijpen, dat de paranormale genezing ook haar grenzen heeft. Die grenzen bestaan theoretisch, dat wil ik graag onmiddellijk toe, niet. In de practijk blijken zij echter aanwezig te zijn. Dit brengt mij tot een volgend deel. Op het ogenblik, dat in een mens een kwaal ontstaat, kan deze veroorzaakt zijn, doordat in hemzelf een deel niet juist functioneert. Er is a.h.w. geen drang voor een bepaald proces in dat lichaam, er ontstaat een te kort, een onevenwichtigheid, de poging van het lichaam te compenseren, veroorzaakt ~~de~~ de kwaal. Wanneer ik in staat ben, om deze prikkel op te vangen, a.h.w. iets te geven, waardoor het te kort wordt opgeheven, zal het lichaam normaal functioneren. Maar er gebeurt iets anders. Dat orgaan (laten we b.v. zeggen, een klierafscheiding, die te weinig is) wordt door het herstel van de normale toestand a.h.w. geprikkeld. Het is net als een auto, die niet wil starten, die wordt aangeduwd. Maar loopt de zaak eenmaal weer, dan herstelt zich het evenwicht. Pogingen, om dit tot stand te brengen, dienen uit te gaan van hoofdzakelijk organische stoffen, suspensies daarvan en eventueel minerale stoffen, mits organisch verwerkt. Er zijn dus verschillen tussen zuivere chemicalien b.v. en diezelfde stof, wanneer die voorkomt in een natuurlijke omgeving, een groot verschil b.v. tussen chloorcalcium, die opneemt dus (kalkvoeding voor de beenderen, U weet het wel. Men weet het heerlijk duur aan te smeren, maar het helpt meestal weinig, tenzij op voorschrift) en een kalk b.v. uit gemalen koraal. Korallen zijn verwerkte stoffen, zij zijn door levende wezens opgebouwd. Die levende wezens hebben er bepaalde stoffen aan toegevoegd, het geheel van de kalk toont een volkomen andere activiteit, die niet alleen uit de bijvoegingen te verklaren is. Heel eigenaardig, maar het is zo. Dan kan ik dus bepaalde processen daarmee stimuleren. Wanneer we de natuur nu een ogenblik willen zien als heer en meester, dan blijkt dat voor heel veel kwalen en fouten van de mens de oplossing ligt in de bron van alle leven, d.w.z. de oceaan. Er zijn dus een groot aantal algea, die genezende, stimulerende stoffen afgeven, die zich dragen. Wanneer ik een kleine schatting mag maken van

het op het ogenblik bekende aantal, dan schat ik het getal werking vertonende stoffen uit algea op het ogenblik op rond 30 en het aantal voor het levensproces goede en noodzakelijke sporen in algea aangetroffen op 50 tot 60. Hier is dus inderdaad iets, maar het is de natuur, het is organisch. Want de mens kan gemakkelijker een reeds verwerkt product opnemen dan een niet verwerkt product. Dat wil dus niet zeggen, dat beter is om honing te gebruiken dan beetwortelsuiker in alle gevallen. Honing op zichzelf kan goed zijn, maar het is geen wondermiddel. Gewone suiker kan in 9 van de 10 gevallen hetzelfde doen en vruchtensuiker of rietsuiker en beetwortelsuiker verschillen van elkaar uiteindelijk maar weinig. Maar bij een bepaalde kwaal kan er behoefte zijn aan zekere sporen, aan zekere haast onmerkbaar kleine bijgiften, waardoor het lichaam gestimuleerd wordt. Zo zoekt dus in de meer primitieve geneeskunde de mens altijd in de eerste plaats niet naar het chemische product, maar naar het organische. Hij voelt dat instinctief aan. Hij werkt met samenstellingen, die krankzinnig zijn. Hij komt tot verklaringen, die uit 1001 nacht opgegraven zouden kunnen zijn. Wat denkt U b.v. van, als ik even mag citeren: Paracelsus, die geeft een zeker recept tegen verval van krachten. Hij zegt: daarbij hebben we ook nodig een beetje poeder van alruin, maar die alruin mag niet zomaar geroid worden. Neen, men moet daar naar toe gaan bij volle maan en dan bij voorkeur, wanneer die volle maan schijnt tegen het rijzen van de morgen. Dan moet men er een kring omheen trekken, een magische kring, want alruin is volgens hem magisch. En dan moet je er een touw aan vastbinden, maar mocht je het zelf lostrekken, dan zou de magische kracht van de alruin je doden. Dat staat in zijn recept. Dus zegt hij: men neme een hond (wat is een hondelieven, dat merk je in deze tijd ook weer), men binde hem met een touw aan die alruin vast en geef hem een flinke schop. Dan trekt hij de alruin eruit, je stopt je oren dicht, dat je zijn wanhoopskreet niet hoort en vervolgens moet de wortel eerbiedig worden behandeld en gedroogd, enz. Nu zeggen we: dat is een beetje kolder, maar dat in de alruin op zichzelf bepaalde stoffen aanwezig zijn, dat is geen kolder. En dat bepaalde magische krachten en bindingen kunnen bestaan, ook al zal de wetenschap dat niet erkennen, dat is ook een feit. Zo krijgen we dus het herstel van evenwicht door bepaalde stoffen te geven. Maar het mentale gedeelte moet meewerken. Ik heb reeds gewezen op de gedachtekracht, op de werking van het magnetisme, ten dele krachtsoverdracht, ten dele geruststelling, suggestie, afleiding, hoe U het noemen wilt. Maar nu moet ik komen op de krachten van de geest. Ik hoop niet, dat iemand het mij kwalijk neemt, dat ik vanuit onze wereld en onze sfeer ook onze eigen activiteit aansnijdt. De geest op zichzelf beschikt dus wel over krachten, maar dat zijn geen krachten, die identiek zijn aan de levenskracht van de mens. Maar de kracht van de geest kan dienen als een soort brandglas, zoals ook de menselijke gedachte, mits intens genoeg geconcentreerd, kan werken als een soort brandglas, d.w.z. zij brengt andere krachten, die wel levenskracht zijn, voort. Wanneer de patient zich in een brandpunt daarvan bevindt, ontstaat dus wat men noemt: een miraculeuze genezing. Deze genezingen zijn bekend, vooral in de kringen van het spiritisme, als een geestelijke operatie. Men stelt zich dan voor, dat je als geestje steriele handschoenen aantrekt, je masker voorbindt en dan via de vierde dimensie het orgaan neemt, om het even af te borstelen, schoon te maken, om dan te genezen: het kan er nog meer over, duw het er maar weer in, genezen. Zo is 't niet. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik

dit parafraseer, een beetje belachelijk maak. Het is te primitief gedacht. Het heeft niets met de werkelijkheid gemeen. Wat kan wel? Wanneer wij weten, dat stralingen en bepaalde trillingen op het menselijk lichaam invloed hebben en dat is bewijsbaar, dat wordt therapeutisch gebruikt zelfs tegenwoordig, dan kan men zich misschien voorstellen, dat het mogelijk is. om een andere kracht (noem dat dan maar een kosmische straling of wat ook) te centreren op een bepaald deel van het lichaam en daardoor in dat lichaam bepaalde wijzigingen tot stand te brengen. Dit is dan, vrienden, het eigenlijke opereren, het concentreren van krachten dus, die meestal niet je eigen krachten zijn, op de patient.

Omdat het moeilijk is, om al die krachten afzonderlijk te beschrijven, heerst het gebruik, ze voor te stellen door een kleur. We zeggen b.v.: we baden de patient in blauw licht of wij centreren violet-wit licht op de patient, we baden hem in gouden licht, enz. Die kleuren zijn natuurlijk geen kleuren, die U kunt zien. Het is het onderscheiden van bepaalde trillingen, bepaalde stralingen, die worden gebruikt. Nu klinkt het misschien vreemd, wanneer ik dan zo zeg, maar iedereen zou dat kunnen. De geest kan het wat makkelijker dan U, omdat hij een concentratievermogen heeft, dat anders ligt dan dat van U. Maar hij heeft uitdrukkelijk dezelfde vermogens, die U ook bezit. Nu kunt U misschien zeggen: ik heb die trilling nooit gehad, maar U kunt aanvoelen, wat de kwaal is, zoals een goed medicus vaak heel goed aanvoelt, wat zijn patient mankeert en met de zekerheid van een slaapwandelaar uit 5 uitleggingen voor dezelfde symptomen de enige juiste kiest. We maken zelfs mee, dat een chirurg in een noodgeval ingrijpt en met een grote zekerheid en juistheid precies het zere punt, dat is dan meestal een gezwel, bereikt. Met groter zekerheid haast, als wanneer je zou kunnen beschikken over 100 en een Rontgenopnamen, waarop het zichtbaar is. Feeling. En die feeling heeft geestelijk weer een bepaalde uitwerking. Wanneer ik met U sympathico ben, dan voel ik U aan en is het nu nodig, dat ik dit aangevoelde omzet in een redelijk begrip? Neen, want het gevoel op zichzelf is een reactie. Wanneer ik vanuit dit gevoel geestelijke krachten concentreer, dan trek ik de juiste kracht aan en kan ik mijn patient helpen. Hoe vager die concentratie is en hoe meer mensen, hoe willekeuriger het genezingsproces plaatsvindt. We vinden voorbeelden genoeg, waarin het menselijk denken dit tot stand brengt. Men heeft zo wel eens gesproken over wonderen van bedevaartplaatsen, zoals Lourdes en die grote genezingsbijeenkomsten, waarmee ook werkelijk veel succes werd behaald, al is het percentage genezingen vaak gering. Hier is het het menselijk geloof, de sympathie met het lijden, de begeerte om dat te verzachten, die een grote wens wordt en daardoor krachten van buiten tot zich trekt. De mens leeft niet alleen maar door de eenvoudige omzettingsprocessen in zijn lichaam. Hij heeft daarnaast behoefte aan een zekere mate van straling, die in de ruimte voorkomt. Krijgt hij te veel, dan gaat hij eraan te gronde, krijgt hij te weinig, dan teert hij weg, krijgt hij de juiste hoeveelheid, dan reageert hij ontzettend goed. Nu is het dus met een zieke heel vaak als met mensen van verschillend ras. De een kan een dosis arseen verdragen zonder enige schade, de ander succombeert eraan. Heel vaak is de zieke dus door het in hem bestaande te kort in staat om een grotere hoeveelheid, een grotere dosis van die straling te verwerken. Deze straling wordt dan op het zwakste punt geconcentreerd en zo ontstaat wat men noemt de wondergenezing. Het zal U duidelijk

zijn, dat dit voor zeer weinig mensen een te beheerschen materie is. Met gedachten werken kunt U. U kunt met gedachten-uitstraling veel doen voor een patient, maar in, zeg maar, een van de 100.000 gevallen zou een genezer bewust in staat zijn, deze krachten zo in te schakelen, dat dan verdere medicatie, enz. overbodig wordt. Ik praat maar door en ik ontdek, dat de tijd voor mijn inleiding begint te verstrijken. Ik ben nog niet eens halverwege. Dat is te danken aan het onderwerp. Laten wij proberen kort en zakelijk te worden, voor zover het zakelijke mij ligt. Alle kwalen zijn gelijktijdig van mentale en fysieke oorsprong, in sommige gevallen van psychische en fysieke, omdat het onderbewustzijn, dat ~~ame-~~nigeen niet tot het mentale rekent, een grote rol speelt.

Genezing is altijd mogelijk via beide kanalen, maar wanneer er een residu blijft van de ziekte op een der beide terreinen, dus psychisch of fysiek, dan zal daardoor een mogelijkheid tot terugval in die ziekte of het uit die ziekte voortkomen van nieuwe symptomen aanmerkelijk versterkt worden. Elke behandeling van elke zieke zou dus moeten inhouden een behandeling van de geest, zowel als van het lichaam. De behandeling van de geest zou verder niet alleen op suggestie mogen berusten, maar mede op het uitzenden van gedachtekracht, eventueel, wanneer men kan, het geven van levenskracht; het tot de mens brengen van kosmische kracht. Alleen op deze wijze is een genezing van alle ziekteprocessen redelijk en volledig bereikbaar.

Dan wil ik ten tweede opmerken: het is onmogelijk, bepaalde kwalen langs materiele weg te genezen. Dat wil niet zeggen, dat er geen mogelijkheid bestaat, deze genezing tot stand te brengen. Alleen, dat men ze op het ogenblik nog niet gevonden heeft. In de meeste gevallen biedt de natuur mogelijkheden om dergelijke kwalen te bedwingen of te genezen, wanneer de psychische instelling van de patient een juiste is. In deze gevallen zou men meer gebruik moeten maken dan tot nu toe van geestelijke krachten, van magnetisme en suggestieve processen. Dit geldt ook voor infectieziekten als de eenvoudige verkoudheid. Ook hier kan de genezing aanmerkelijk versneld worden. Ten derde wil ik opmerken, dat ziekten, die te ver gevorderd zijn door geestelijke krachten alleen nimmer genezen kunnen worden. Slechts wanneer de ziekte nog niet zo ver gevorderd is, dat herstel onmogelijk is, kan door het samenwerken van geestelijke krachten en, zo mogelijk, het toedienen van de juiste stoffen, als het even kan weer organische, resultaat worden bereikt. Het is redelijk aan te nemen, zo stel ik ten vierde, dat de moderne ziekteleer de grote fout maakt, niet te beseffen of te kunnen of willen beseffen, hoe belangrijk de psychologische factoren zijn bij elk ziekteproces. Dit betekent tevens, dat de moderne geneeskunde al te veel grijpt naar kunstmatige producten, kunstmatig tot stand gebrachte moleculaire verbindingen, die weliswaar werkzaam zijn, maar door een residu werking b.v. of door het aantasten van bepaalde andere processen een secundair ziektebeeld doen ontstaat, dat soms erger is dan de eerste kwaal. Ten laatste wil ik opmerken, dat de moderne geneeskunde moet leren te komen tot een samenwerking met alle mensen, die, hetzij door denken, hetzij door hun magnetisme of op een andere wijze, zelfs gebedsgenezing, in staat zijn, de patient enig heil te verschaffen. Alleen op die manier: de samenwerking van de stoffelijke en de geestelijke wetenschap, zal de mens zich kunnen beveiligen tegen de vele kwalen, die ontstaan zijn door zijn zoeken naar verlenging van het leven en daarmee ook in vele gevallen de verzwakking van het mense-

lijk geslaht.

Voordat ik nu aan het einde kom, mag ik nog een paar opmerkingen maken? Ik hoor n.l. sommige mensen wel eens opmerken: Ja, maar vroer was er toch geen kanker en hoorde je niets van tuberculose en ook niets van al die ouderdoms- en zenuwkwalen, die de mensen tegenwoordig wel hebben. Ik zou dezen, voor zover aanwezig, voor zover ik ze via de aanwezigen bereiken kan, in overweging willen geven, dat je over het algemeen in een 60 tot 70 jaar 4 x zoveel tijd hebt om ziek te worden als in een leven van gemiddeld 27 tot 32. Met andere woorden vele ziekten bestonden vroeger evenzeer als vandaag, maar komen vandaag door de verlenging van de levensduur en de grotere bescherming tegen de natuurlijke selectie van het menselijk ras veel sterker tot uiting. Daar zou het enige middel tegen zijn, te zorgen, dat de mensheid in de eerste plaats geestelijk gezond wordt. Want een mens, die geestelijk gezond, harmonisch is, kan zelfs vele kwaadaardige, erfelijke factoren en zwakten overwinnen. Maar een mens, die voortdurend aan spanningen bloot wordt gesteld, zal aan elke volgende generatie ongunstiger erfelijke mogelijkheden meegeven: kwalen en zwakten a.h.w. steeds sterker bevestigen in het komende geslacht. Mijn persoonlijke mening is overigens en dan scheid ik er uit, dat ik ervan overtuigd ben, dat dit proces, desnoods nolens volens, plaats gaat vinden in de komende jaren. Dat is misschien een reden, om toch met dankbaarheid de periode van beproevingen van heden te bezien. We weten allemaal waarschijnlijk wel, dat we binnen kort weer voor een rampenperiode staan. Niet dat het U precies zal treffen, maar er gebeurt weer het een en ander. U weet waarschijnlijk ook allemaal, dat er bepaalde soorten zijn, vooral bacterien en enkele viri, die veel viriler zijn geworden als gevolg van atoomstraling en zo. Natuurlijk mag dat niet gezegd worden, die arme atomen doen niets. Ze hebben wel de maan bijna uit haar baan geslingerd (wat was het ook weer...een neutronenbom, die ze geprobeerd hebben), tenminste een afwijking van de baan veroorzaakt, maar daar praten we niet over. Al die dingen nu kunnen opgelost worden, wanneer de mensheid leert één te worden. Deze ontwikkeling met al zijn verschijnselen is uiteindelijk niet anders, mag ik U daar even op wijzen, als een uitgrijpen naar een, desnoods gedwongen, samenwerking en harmonie van de mens, een redelijker beheersing van die mens en vooral het scheppen van een psychisch klimaat, waarin de mens niet alleen zijn problemen van de mentale wereld oplost, maar ook leert, zijn lichamelijke problemen op te lossen op de juiste wijze. Misschien heb ik nu heel veel gezegd en toch heel weinig. Het spijt mij, dat ik nog niet een uur of drie kan doorgaan, maar ik meen, hier te moeten sluiten en wil graag Uw commentaar horen. Ik ben niet bereid, dat zeg ik erbij, afzonderlijke ziektegevallen toe te gaan lichten. Maar ik wil wel spreken over de mogelijkheden, die er bestaan voor geestelijke- of andere genezing, onderzoek e.d. Van de ziektebeelden dus, die op het ogenblik zo belangrijk zijn voor de mensheid.

Vragen.

Wij zijn nu aan het tweede gedeelte toe gekomen en daar maakt U eigenlijk uit, wat er wel en niet besproken wordt.

x Is er van Uw zijde op enige wijze gewaarschuwd voor het gevaar van de Softenon en hadt U dit kunnen doen?

- Er is door ons inderdaad op gewezen, dat dergelijke middelen niet juist waren en tijdens de ontwikkeling van dit

middel is door ons gesteld, dat dit stoffen behield, die mogelijkwijze de erfelijke eigenschappen zouden kunnen aantasten en vooral in de eerste maanden van de zwangerschap schadelijk of zelfs afdrijvend zouden kunnen werken. Het merk Softenon als zodanig bestond toen nog niet, want dat is een fabrieksnaam. Dit is waarschijnlijk de oorzaak geweest, dat men de schouders ervoor heeft opgehaald. Overigens met nadruk praten we meestal niet over die dingen. Wij maken ze bekend, zo goed als we kunnen, voor de rest moeten de mensen het zelf weten, want wat voor U, hier, een drama is, is voor ons eigenlijk niet zo'n erg groot drama. Het klinkt een beetje vreemd, maar per slot van rekening vindt U het nu zo'n erg drama, als ze een paar huizen bouwen, waarvan de muren scheuren? Of als ze de voordeur vergeten, zoals bij het paleis op de Dam? Of vergeten een toilet in te bouwen en alleen maar een douche? Dat vindt U ook niet erg. Voor ons is een lichaam een woning en wij weten dus, dat die woning verlaten kan worden. Daarom is dat voor ons in verhouding eigenlijk van minder belang. Wij wijzen op het feit, op de toestand, zoals wij dat in zo vele gevallen doen. We kunnen nooit, daar moet U ook rekening mee houden, namen noemen, omdat dit allerhand, laat ons zeggen, juridische bezwaren in de stof mee zou brengen voor onze mede werker. Ik geloof, dat ik hiermee duidelijk heb gemaakt, dat we inderdaad hierop hebben gewezen en ~~in~~ dit geval is al betrekkelijk vroeg ter sprake gekomen, n.l. bij de ontwikkeling en onderzoekingen van deze stof in 1957, daarna in mei 1960. Daarvoor is het wel eens aangestipt, maar ik geloof niet, dat dit in de Nederlandse kringen tussen deze perioden het geval was. Ik hoop, dat de vraag naar genoeg is beantwoord. Hebt U er commentaar op, dan gaat Uw gang.

x Ik zou willen vragen, HOE geeft U die waarschuwingen door?

- Nu, dat is heel eenvoudig. Wij geven b.v. door een medium door, wij geven ze "inspiratief". Maar wanneer wij een medium iets laten zeggen, wanneer wij dit medium nu zouden gebruiken op het ogenblik om een zekere prognostiek te geven en deze is in strijd met stoffelijke belangen, terwijl geen wettelijk bewijs voor de schade bestaat, weet U, wat er dan gebeurt? Daarom zijn onze termen wel duidelijk, duidelijk genoeg, maar ze zijn niet zo puntsgetrouw, als men dat misschien zou willen hebben. Ik denk hier b.v. aan een in de kringen van de Orde wel eens meer besproken en geciteerd geval, waar een collega van mij, die de dijkval en overstroming in Zeeland aankondigde. Had hij over bepaalde eilanden gesproken, dan zou daaruit allerhand verweer en bezwaar ontstaan zijn. Dit zou van de zijde van de Overheid gezien zijn, als iets wat onderdrukt moest worden, zelfs wanneer men later gelijk had. Daarom werd aldus geformuleerd:er wordt verwacht einde Januari, begin Februari bij sterke wind stormvloed en dijkval in het mondingsgebied der grote rivieren met rampzalige gevolgen. Dat was volkomen juist. Maar hadden wij gezegd: in Zeeland, op Schouwen, op Duiveland of wat anders of op Goeree, dan hadden we een grote kand gehad, dat daar een schandaal uit was voortgekomen. Wij hebben ook leergeld moeten betalen. Weet U, dat dit zo ver gaat, onder ons gezegd, dat, wanneer ik bepaalde dingen, die ik nu toevallig weet, hier in het openbaar zou uitspreken, ofschoon ze waar zijn en binnen een jaar bewijsbaar, men het medium zeer waarschijnlijk beklagd zou zien van smaad, de Orde der Verdaarzamen gereduceerd van een erkende vereniging tot een groep geestdrijvers, persschandaal, enz.

Dat kunnen wij ons eenvoudig niet permitteren. Het is jammer, maar waar. Als ik tegen de mensen zeg, dat een atoombom bepaalde gevolgen heeft voor de erfelijkheid b.v., iets wat besproken werd o.m. in juni van het vorige jaar, weet U, wat er dan gebeurt? Dan wordt er een stille wenk gegeven van de zijde van bepaalde autoriteiten, dat het beter is, daar niet te veel op te hameren, want voor een enkele keer mag dat dan nog wel gezegd worden, maar het kan niet worden toegestaan, dat zelfs in een kleine kring als deze een paniek wordt gewekt. En daar sta je dan. Ik hoop, dat dit een verklaring is voor het waarom. Men duldt van ons alle leringen, maar niet, dat we de waarheid zeggen, wanneer die in strijd is met de officiële opinie. Doen wij dit te vaak, bij herhaling en rechtstreeks, dan zou dit een grote belemmering voor ons werk kunnen betekenen. Ik hoop, dat U mij niet kwalijk neemt, dat ik dit zeg. Ik heb hiermee zoveel gezegd, als ik in deze zin eigenlijk durf te zeggen. Mocht ik verder gaan, dan zou ik misschien nog meer moeilijkheden voor anderen kunnen veroorzaken.

x U hebt in Uw inleiding het verband aangeroerd tussen ziekteverschijnselen, zowel fysiek als mentaal, maar daarbij heb ik alleen het verband begrepen bij een enkeling. Hoe zit het nu, als men ziekte krijgt in verband met epidemieën? Hoe moet men dan het verband zien tussen de fysieke en mentale instelling van de mens?

- Ja, dat is een zeer interessant punt, dank U. Ik hoop, dat U het mij niet kwalijk neemt, dat ik mijn antwoord situeer in de Middeleeuwen. U weet, dat er toen perioden zijn geweest, dat de pokken, de zwarte pest, enz. door Europa raasden. Daarbij was de angst voor de pest vaak even dodelijk als de pest zelf. En waarom? Een enkeling is bang voor een ziekte, hij voelt zich echter naar buiten toe genoopt, flink op te treden stelt zich daardoor aan besmetting bloot of hij voelt zich geneigd, om zich terug te trekken en al zijn verplichtingen a.h.w. te laten voor wat ze zijn. Daarbij ontwricht hij dus de maatschappelijke mogelijkheid tot hulp. Anderen nemen dit op, we krijgen dan te maken met een psychose, een verschijnsel, waarbij de ziekelijke overdrijving van het gevaar en de ziekelijke ontkenning ervan praktisch gelijktijdig de menigte overweldigen. De menigte handelt niet meer rationeel, maar irrationeel. Het resultaat is, dat het aantal slachtoffers van een dergelijke epidemie vaak veel groter was dan noodzakelijk. Nu horen we in de Middeleeuwen vaak dat er een processie was of een wonder en dat dan de pest ineens verdween. Dat klinkt natuurlijk ook weer vreemd, tenzij we de theorie gaan verkondigen, dat men eerst de periode afwachtte, dat de ziekte al haar crisispunt voorbij was. Maar dat is nog geen verklaring. Echter wanneer de processie werd gehouden, dan geloofde men aan een goddelijke interventie, men hoopte daarop. Men kwam dus, zij het via het geloof, tot een zekere verzekerdheid, men ging zich meer normaal gedragen en voelde in zich noch de behoefte, het gevaar te ontvluchten, noch om dit uit te dagen. Het resultaat was, dat het feitelijk aantal besmettingen door irrationele handelingen in enkele dagen sterk kon verminderen, dat, waar men zich in de paniekstemming afgesloten had van de gemeenschap, men nu tot de conclusie kwam, dat men aan die gemeenschap deel moest nemen. Waardoor b.v. meer frisse lucht werd toegelaten, weer gemakkelijker onbesmet water te krijgen was, waarbij men meer maatregelen nam, die doel troffen, in plaats van alleen met kruidenwalm ergens in een kamertje te gaan zitten of met een komfoortje en een doek voor ergens op

straat rond te lopen, meestal nog halfdronken. Dit is een typisch staaltje van massapsychose. We vinden dat overal terug. Ook wanneer het geestesziekte betreft, ontdekken we deze zelfde vorm van aansteking. Een klein voorbeeld: er is een brandje in een theater, helemaal niet erg, iedereen zou rustig naar buiten kunnen gaan en misschien zou men nog kunnen blijven zitten tot de brandweer het gevaar had overwonnen. Nu is er echter één heer of dame, die in een paniekstemming geraakt. Deze geeft uiting aan die paniek door een paar kreten: overbrenging van stemming door geluid, in zekere zin een van de principes, die we ook bij de magie vinden. Nu worden anderen schichtig en besluiten, ^{langzaam} samen op te breken. Maar als ze zien, hoevelen er van plan zijn, de zaal te verlaten, grijpt hen de onredelijke angst, dat zij er niet meer uit zullen komen. Het resultaat is dan misschien een klein stukje verbrand gordijn en een stuk of tien doodgetrapte mensen. U vraagt zich misschien af, hoe dat kan? Dat is begrijpelijk: de mens laat zich n.l. vaak door ideeen, sterker naar mate deze onverwacht komen en meer een beroep doen op zijn primitieve angst en begeerten, sterk beïnvloeden. Dat is de oerdrang van de mens, die tot zelfbehoud en wat daarbij komt. Op deze manier kan één enkele mens, zelfs zonder reden, een paniek veroorzaken, waarbij mensen hun menselijkheid vergeten, zich gedragen als dieren, volkomen onredelijk zijn. Een ander voorbeeld: wij zien bij bepaalde volkoren (we gaan dus van een grotere groep uit) op een bepaald ogenblik een ziekelijk verschijnsel ontstaan. We kunnen daarbij misschien teruggrijpen op Duitsland of op het Frankrijk van heden, op de mentaliteit en situatie van bepaalde zuidstaten, voorbeelden zijn er genoeg. Wat geschiedt hier? Er is een enkeling of een bepaalde groep, die een idee heeft, een angst of een begeerte. Dat is volkomen normaal. Die angst kan gebaseerd zijn op moreel niet verantwoordde drijfveren, in enkele gevallen sadisme. Dit begeren op zichzelf is echter geassocieerd met wat men noemt de rationalisatie. Laten we zeggen Castro. Castro begeert boven alles de macht te behouden, maar dat kan hij niet zeggen. Dus moet hij een slagzin vinden. Dan zegt hij: wij strijden voor de vrijheid van Cuba, waarbij hij zichzelf associeert met Cuba. Wanneer hij dat nu zo weet voor te dragen, dat een ieder gelooft, dat de vrijheid van Cuba ZIJN vrijheid is, dan zullen alle mensen tot in het onredelijke toe, tot in de zelfvernietiging, hem volgen. Dit zal normaliter het volk niet onmiddellijk aantasten, maar het gaat uit van een bepaald centrum. Soms duurt het lang, soms kort, voor die infectie zich verspreidt. De idee wordt b.v. op een vergadering verkondigd, waar 1000 mensen aanwezig zijn. Van die 1000 zijn er, laat ik zeggen, 950, die de invloed ondergaan, tijdelijk meeschreeuwen, maar kalm weggaan. 50 blijven er over. Die infecteren op hun beurt 100 anderen, sneeuwbalstelsel. Op den duur is de gemiddelde norm van zo'n land of van zo'n groepering dus geworden de idee, die infectief werd uitgegeven, misschien volkomen onredelijk of zelfs op het hysterische af op die eerste vergadering. Zodra er echter een luidruchtige meerderheid is of een schijn van meerderheid, dan krijgen we de eis van het kuddedier: de mens, conformiteit, aanpassing. Om zich aan te passen overtuigt men zich er dan van, dat die anderen toch wel gelijk hebben, althans geen volledig ongelijk. Het resultaat is dan vaal een irrationeel en onverantwoord gedrag van een geheel volk. In feite gedraagt dit volk zich dan als een patient, die aan schizofrenie lijdt, dus tot een gespleten persoonlijkheid. Het kan zelfs imiteren de

mentia en verval van denkvermogen, zoals we dat bij een groot gedeelte van de massa hebben gezien. Nu hoop ik, dat niemand mij dit kwalijk neemt in Duitsland. Kortom elk ziektebeeld, dat psychologisch vaststelbaar is, menige manie b.v., menig manisch verschijnsel kunnen wij terugvinden in een groep of een volk, dat geïnfecteerd wordt door een enkeling. Daar is maar een geneesmiddel tegen. Je kunt een volk niet een koude douche geven, je kunt het hoogstens in een oorlog verslaan. dan is het meestal gauw genezen en verklaart, dat het eigenlijk niet zo ziek is geweest. De andere methode is, een tegenwicht te scheppen door een even grote en intense actie te voeren tegen de ziekelijke idee, b.v. wanneer verdeeldheid van principes onherstelbaar verdeelt, maar men voelt aan, dat eenheid noodzaak is. Dan zou men dus met dezelfde intensiteit of met de zelfde of grotere middelen die eenheid de mensen onder ogen moeten brengen. Want daarmee zou je dan anderen kunnen verdelen, vooral wanneer je ze duidelijk kunt maken, dat de eenheid hun belang is. Zodra de splijting in een volk zodanig is, dat er twee partijen bestaan, die elkaar in evenwicht houden en die beide een even grote geesteskracht en draagkracht hebben, ontstaat vanzelf een versmelting, waarbij beide extremen in een gemiddelde samenvloeien, dat over het algemeen, binnen de menselijke norm, redelijk gezond kan genoemd worden. Ik hoop, dat ik hiermee iets gezegd heb over die infectiewerkingen en U begrijpt, dat, als ergens een ziekte is of een verschijnsel, daar net is Softenon genoemd. Laten we een voorbeeld geven: een moeder heeft geen Softenon gebruikt, maar staat onder de angst, dat zij het misschien onbewust heeft gedaan, zij overtuigt zichzelf, dat dat kind van haar, dat geboren gaat worden, misvormd zal zijn. Wat gebeurt er nu? Onder invloed van een, misschien ten dele suggestieve, inwerking van buitenaf, zal dit moedertje, of ze dit weet of niet, de vorming van het lichaampje binnen het hare benadelen. Zij voegt daar onevenwichtigheden aan toe en, al zullen dan niet directe verminderingen het gevolg zijn (dit is alleen in extreme gevallen mogelijk), is het zeer waarschijnlijk, dat het kind daarvan een zgn. prenataal psychisch trauma overhoudt. Het is een heel mooi woord, maar het wil alleen zeggen: een reeks impressies vóór de geboorte opgedaan, die een directe aanpassing aan het normale denken en gedrag onmogelijk maken, althans in dat gedrag een zeer wonde plek laten bestaan. Hier hebt U een voorbeeld van wat zo'n infectie kan doen. Ik hoop, dat ik hiermee de vraag voldoende beantwoord heb.

x Wat zijn de ziektesymptomen van mensen, die nog tijdens hun leven hun ziel of hun persoonlijkheid verplaatsen of verhandelen en dus oplossen? Zijn daar nog symptomen van?

- Het is zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, om je persoonlijkheid te verhandelen of te verkwanzelen, mijn waarde vriend. Je kunt je persoonlijkheid niet veranderen. Wat je wel kunt doen, is je principe veranderen, d.w.z. dat, waarin je gelooft, je begrip van eigenwaarde, je gevoel van eer, van verplichting en wat dies meer zij. Maar dat is niet de persoon veranderen. Zou je de persoonlijkheid kunnen verkwanzelen, dan zou er geen ziekteverschijnsel zijn. Of de persoonlijkheid zou er niet zijn, dan zou je dood zijn of op zijn minst razend krankzinnig of je zou normaal zijn. Maar wat ontstaat nu? Een strijdigheid tussen wat men doet naar buiten en wat men voor zichzelf probeert, goed te praten en het innerlijk begrip van goed en rechtvaardigheid. Dan kan ik wel een antwoord geven. Dan zijn de verschijnselen o.m. vaak adembeswaren, maagaandoeningen en slechte adem,

maagzweer, darmkatarr, bloedsomloopsstoringen met mogelijkheid tot het ontstaan van een hartinfarct, zeg maar een soort beroerte. Daarnaast is nog een van de kentekenen, dat is ook heel typisch: wraak, maar niet altijd eenzijdige. Die mensen onthouden alleen datgene, wat voor hen belangrijk is en alles, wat onaangenaam is, vergeten zij onmiddellijk. Een kenteken daarvan vindt U dan weer in hun gedrag van anderen, waar ze weinig of geen medegevoel mee kennen. Zij denken aan zichzelf, zij zijn geen egoïsten, zij hebben medelijden met iedereen, maar als U hier op de grond ligt te bloeden, U bent overreden, dan komt zo iemand langs, dan kijkt hij, of er nu hulp is of niet, dan zegt hij: jongen, jongen, dat is erg, het is verschrikkelijk en houdt dan een ander aan en vraagt: Wilt U even een dokter bellen, want ik heb geen tijd. En dan gaat hij verder. En als men dan later zegt: Was jij ook niet bij dat ongeluk? dan zegt hij: Ongeluk, ongeluk, dat kan wel, weet ik eigenlijk niet meer. Dat zijn de ziekteverschijnselen, mijn vriende en dit schuldbesef kan dan uiteindelijk ook nog voeren, dat geef ik graag toe, tot een zeer eigenaardige afwijking: men schept zich de waan en dan gaan we de richting uit van de krankzinnigheid, men schept zich de waan, dat men gezonden is. Als je daar mee begint, dan is het erg. God heeft mij gezonden, zegt zo iemand en op den duur houdt hij met God een praatje en God geeft hem in zijn droom advies, hoe hij een weduwe de laatste centen af kan nemen, want dat is zo goed voor die weduwe, weet U. Die typen bestaan er meer dan U denkt.

x Als ik U goed citeer, hebt U gesteld aan het begin van Uw inleiding, dat ziekten in een vergevorderd stadium geestelijk niet te genezen zijn.

- Ja, ongeveer.

x Hoe staat het dan met de genezingen van Jezus? De melaatsheid en zo, U kent het hele verhaal.

- Inderdaad, wij kennen het hele verhaal. Maar mag ik een paar opmerkingen maken? U moet mij niet kwalijk nemen, maar in de eerste plaats waar is de medische vaststelling, dat dit melaatsheid was? Het bestaat niet, het kan net zo goed iets anders geweest zijn. Punt één. Punt twee: Jezus' genezingen geschieden niet aan een ieder, maar alleen aan diegenen, die volledig in hem geloofden. Daar ligt het tweede haakje. Het zij verre van mij, de wonderen van Jezus te kleineren. Ik zeg dus alleen, dat het grootste gedeelte lekepraat is. Zij zeggen dus wel, dat het zo en zo was, maar was het nu wel zo? Dat weet niemand. Laten we aannemen, dat het volledig juist is, wat voor een uitzonderingstoestand vinden we dan? In de eerste plaats een volledige overgave van de mens aan de genezer, iets, wat op aarde maar heel zelden voorkomt. In de tweede plaats een genezer, die zich volledig bewust is van de Goddelijke kracht in hem en geen enkele beperking kent, omdat hij zichzelf niet beschouwt als IK-Jezus, maar als het voertuig van de kracht van de Vader. Het is de Vader, die tot U spreekt door mij, ik ben het voertuig. En daarmee is dus ook de belemmering van de normale geestelijke geneeswijze opgeheven, n.l. de beperktheid van het menselijk vermogen en aanvaarding. Maar zelfs dan is het m.i. onredelijk om aan te nemen, dat een melaatse daar staat met een volledig vervallen wezen en dat hij op slag gereinigd zou zijn. Ik kan mij voorstellen, dat de ziekte zelf door een vibratie, die dodelijk is voor de ziekteveroorzaker, wordt stilgezet. Ik kan mij voorstellen, dat door een zelfde of gelijke soort kracht het eigen rege-

nererend vermogen van het lichaam, desnoods tot in het 100-voudige versterkt wordt. Maar er zal een periode van regeneratie moeten zijn. Het onmiddellijk wonder, zoals dit wordt gesteld, kan ik niet aannemen, om de eenvoudige reden, dat dit niet meer zou zijn het genezen van een zieke, maar het herscheppen van het lichaam. Ik geloof niet, dat Jezus dat ooit heeft gedaan. Hij kon de doden opwekken, d.w.z. hij kon een lichaam zodanig met zijn eigen kracht bezielen en hervormen, dat het weer een toelaatbare woning werd voor een geest, die reeds was heengegaan: Lazarus. "Heer, hij riekt reeds," zoals het zo mooi in de Statenvertaling staat. Dat is kerktaal. Wij zouden zeggen: hij stinkt al. Dat kun je daar moeilijk zeggen. Het is echter het bewijs, dat er inderdaad al tekenen van ontbinding waren. Jezus kon die klaarblijkelijk stopzetten met zijn kracht. Maar nu mijn vraag daartegenover, want U stelt een vraag. Hoevele (er zijn er enkele geweest, het was niet alleen Jezus, die die dingen kon; er waren ook anderen) hoevelen zijn er op aarde, denkt U, die dat zouden kunnen?

x Zestig.

- U komt aardig in de buurt, heel aardig zelfs, ik zou zelfs zeggen: op het ogenblik al iets meer, 't is een groeiend aantal. Nu praten we hier over genezing. Stel nu, mijn waarde vriend, dat ik ga zeggen: met de kracht van de geest kan alles genezen worden. Wat doe ik dan? Dan zal ik mensen aanmoedigen, om zichzelf aan onvolledige krachten over te geven en brengen tot een verzuim van andere noodzakelijke mogelijkheden en dat kan ik niet doen. Daarom heb ik verderop in mijn betoog, als U het zich kunt herinneren, ook gezegd: Theoretisch is dit vanuit de geest volkomen mogelijk, maar praktisch niet. Daar heb ik dus m.i., U erop gewezen, dat de geest alles kan in theorie, maar dat de praktische mogelijkheden zo beperkt zijn, dat de doorsneemens beter doet, daarmee voorlopig geen rekening te houden.

x Dank U. Ik zou er graag iets bij willen vragen. U zei zoeven: Dan had Jezus deze lichamen volkomen moeten herscheppen. Verstaat U daaronder het kriasant-lichaam? Ik enk wel, dat U dit Indische woord kent.

- Het herscheppen in geval dus van een ziekte, zou moeten betekenen, dat het stoffelijk lichaam, in een groot gedeelte van zijn bestanddelen ontbonden, hernieuwd gevormd moet worden. Gelijkzeitig moet het atrale voertuig, dat zich daarin bevindt, gezuiverd worden van elke gedachte of suggestie aan die ziekte. Het moet tot een normaal beeld worden gemaakt. En ten laatste moet het levenslichaam voorzien worden van een zodanige vitaliteit, dat ook daarin elke lacune, door de ziekte ontstaan, is weggenomen. Daarmee hebben we dus drie fasen nodig, om die plotselinge genezing tot stand te brengen. Als ik nu even mag vergelijken: Wanneer het wegnemen van hoofdpijn b.v. aan elektrische energie 1/10 watt vergt en het genezen van b.v. een borst- of maagkwaal 50 watt, dan zou een dergelijke procedure in korte tijd volbracht, vergelijkend dus, ong. 150.000 watt vergen. Gezien die grote verschillen, is het niet erg aannemelijk, dat het op die manier gebeurde. Nu zult U zeggen: maar het kan bij God. Natuurlijk, bij God kan alles, maar ik heb altijd zo het idee, dat onze God een praktische, een rationele God is. Als ik zie, hoe hij het in de natuur doet, dan weet ik, dat hij aan de ene kant met overdaad b.v. een selectie mogelijk maakt (denkt U eens aan vissentjes, insecten en zo), maar aan de andere kant weet ik, dat Hij alles volgens een vaste regel laat verlopen. Is die regel er eenmaal, dan ligt dat in de soort, dan ligt dat in al-

... de natuur doet, dat hij niet...
... een selectie...
... (Dan gaat hij niet op te...
... nu eggen we een v...
... die

Daarom neem ik dus niet aan, dat God, tenzij onder zeer bijzondere condities, waarin ik mij persoonlijk niet kan indenken, zou grijpen naar de onmiddellijke herbouw, herschepping a.h.w. van deze drie belangrijke dingen, die met het stoffelijk voertuig samenhangen, samenvormen, zou ik haast zeggen, wanneer met minder kracht een zelfde resultaat, even overtuigend, bereikt kan worden. Dan een laatste punt. Maar dat mocht U mij niet kwalijk nemen. Het is voor de Christenen misschien een beetje hatelijk, wat ik zeg. Jezus was de eenvoud zelve, maar aan de brieven van de apostelen merk ik graag, dat ze graag opscheppen. Dat neem ik ze helemaal niet kwalijk, ze hadden iets groots, iets buitengewoon belangrijks, maar zou die neiging om op te scheppen ook eigenlijk niet ergens zijn doorgedrungen in de wijze, waarop men de nadruk legt b.v. in het evangelie. Het is gek, ik hoor van Jezus natuurlijk zeggen, dat hij nederigheid en vrede predikte. Maar wat hij allemaal gedaan heeft, er zijn dominé's, die staan daar een uur bij stil: hoe hij daar die tempel leegveegde met een complete razzia. Dan hebben ze het nog een half uur over: Heer, Uw wil geschiede en dan spreken ze verder alleen nog over de farizeeers "als gepleisterde graven" en dan is het afgelopen. Dat Jezus een leven van liefde en offer heeft geleid, daar parten ze liever niet over. Dat kan ik begrijpen, ik kom nu op een ander terrein en ik zal onmiddellijk er mee uitscheiden, maar het moet e even van het hart, zou ik haast zeggen. Jezus was de apostel van de vrede, van liefde, vanuldigheid, van een volledige Godsaanvaarding en volledig Godsvertrouwen, van de krachten van geest en stof, het Koninkrijk Gods, de mens. Dat is voor mij veel meer waard en veel eeuwigere van betekenis dan die enkele manifestatie van zijn wezen, dat wonder of die enkele uitbarsting van drift, de tempel of die handige antwoorden, die hij aan de farizeeers gaf. Ik zie Jezus als een geestelijke kracht, weet U en zelfs de nadruk op zijn wonderen lijkt mij verkeerd. Wanneer men de nadruk wil leggen op die wonderen, zou ik geneigd zijn om te zeggen tegen diegenen, die zich zijn priesters noemen: Doe dan, wat hij U gezegd heeft, ga uit in zijn naam en in de naam des Vaders, drijf de duivelen uit, geneest de zieken en leert hen, die lering aanvaardden. Meer niet. Maar wat altijd bij ons is, is niet de Jezus persoonlijk. Hij, die wij ons is, is een lichtende kracht, geen verblinding door God's majesteit, maar een omhuld zijn door Goddelijke liefde, een harmonie. Dan kunnen wij die Jezus misschien niet nadoen in zijn wonderen of wat anders, maar die liefde kunnen wij in ons ervaren. Wij kunnen die strelende koelte van dat Goddelijke, die kunnen wij toch delen met anderen. Als de Christenen dat nu eens deden, in plaats van erover te vechten, wie gelijk heeft en of de Paus onfeilbaar is of niet. In plaats van...o, neen, dat mag ik niet zeggen. Ik zou haast zeggen...logeraalmoezeniers te benoemen, dan zouden we een heel eind verder zijn. Neem mij de afwijking niet kwalijk, vrienden, 't kwam er zo bij te pas.

x Ik geloof meer, dat het probleem dat is, ik ben katholiek opgevoed, daar leert men Christus is een God, men leert Hem nooit als mens kennen, alleen als God. Nu lees ik ik het Johannes Evangelie van Lorbeer, het zal niet alles waar zijn, maar men leert dan de mens Jezus kennen. Dan ben je zo ontvriend, dan vindt je pas, wat je in miljoenen jaren gezocht hebt: de mens en God.

-1000
-1050
-1100
-1150

-1000
-1050
-1100
-1150

- Het ligt erg ver buiten het onderwerp, maar U hebt ergens gelijk. Weet U, dat is ook weer een psychologische eigenschap van de mens. Degeen, die ze niet na willen volgen en die ze toch moeten eren of waar ze doodsbang voor zijn, die maken ze tot een God. Die staat dan buiten hun bereik en kunnen ze dan tenminste redelijk zijn eigen gang laten gaan. Mag ik terugkeren tot het onderwerp zelf en vragen of dit nog vragen oplevert.

Mrs. Besant heb ik eens horen zeggen, dat volgens haar een dief in een sanatorium hoorde en een zieke in de gevangenis, omdat hij geen enkele reden had, om ziek te zijn. Sluit dat niet tot op zekere hoogte de idee in, dat, wanneer je je zoveel mogelijk in je leven probeert in te schakelen naar een Goddelijke hulp....

- Gevaarlijk punt, m.a.w. het is een misdaad om ziek te zijn en een ziekte om misdadig te zijn. Nu lijkt het er op het ogenblik vaak wel op, hoor, want ik hoor, dat ze de patienten zo nu en dan behandelen alsof ze in de gevangenis zaten en zo langzamerhand wordt een gevangenis tot een sanatorium. In mijn tijd was dat zo niet. Ik kan het zelfs tot op zekere hoogte billijken, maar dan zullen we het nu eens anders stellen. Er zijn vele oorzaken, waardoor een mens ziek kan worden. Wanneer die mens volmaakt zou zijn innerlijk, dan zou dat zeker uiterlijk niet voorkomen, dat zou niet gebeuren. Men is op de wereld om de volmaaktheid te leren. Dus iemand, die ziek wordt, niet aan zo'n kleinigheidje alleen, maar iemand, die werkelijk ziek wordt, die staat dus midden in de les. Je moet een som op het bord maken. Nu zegt dus onze Mevrouw Besant met de heerlijke vurigheid, het fanatisme en de onnadenkende eerlijkheid, die haar eigen waren: ja, maar dan hoor je in de gevangenis thuis. Neen, om de doolie dood niet. Dan heb je extrahulp nodig en als de andere kinderen vriendelijk zijn in de levensschool, dan laten ze je leven spieken, dan kom je er door, dan leer je het toch wel. Een misdadiger zeker, een misdadiger is in zekere zin ziek, maar die misdadiger kun je niet in een sanatorium zetten of een ziekenhuis om hem te genezen. Want zijn problemen en ziekten komen voor 8 op 10 delen voort uit de maatschappij, waarin hij leeft. Een medicus zou onmiddellijk zeggen, dat, wanneer iemand ziek is en 4/5 van die ziekte komt uit een bepaalde oorzaak en dat is gevaarlijk, dan moet ik dat eerst genezen. Dus had Mevr. Besant moeten zeggen: Zolang er misdadigers zijn, hoort de hele wereld in de gevangenis. Dan is er nog zo weinig verdraagzaamheid, zo weinig begrip, zoveel te kort en zoveel begeren, dan zijn er zoveel verkeerde opvattingen van waarden, dat de ziekte van de misdadigers, met een egoïsme, dat niet meer vraagt naar bekwaamheid of rechten, maar naar satisfactie en ten koste van een gehate, meestal verachte gemeenschap, dat diezelfde verachting en haat voor de gemeenschap, die angst voor de gemeenschap de aanleiding zijn voor een psychische ziekte, die op het ogenblik over de hele wereld trekt en vooral bij de jongeren geweldpleging, haat, ruwheid, brutoheid, oneerlijkheid wekt tegen de maatschappij. Dan kan ik natuurlijk heel goed zeggen: die kinderen zijn ziek, maar waardoor zijn ze ziek? Door twee wereldoorlogen, door atoombommen, door oorlogsdreiging, hier, oorlogsdreiging daar, door het gebrek aan een doel in je leven, waarbij je niet de kans hebt, iets voor jezelf te bereiken, waarin je alleen naar mee mag draven in de tredmolen van anderen. Je zou zeggen, dan moet je eerst die wereld genezen, dan komen die misdadigers vanzelf. Ja, ik merk het wel, we komen in de abstracties terecht.

*Wat is de oorzaak van een wijnvlek bij kinderen?

- Dat kan een quæstie zijn van een kleine kwetsing, eigenlijk een soort bloeduitstorting. Het kan ook zijn, dat de pigmentatie niet helemaal in orde is of in enkele gevallen zelfs uit erfelijkheidseigenschap een aantasting van het pigment optreedt. Dan krijgt een deel van de huid, dat normalerwijze in zich weinig kleur heeft, een vleeskleur. Dat noem je ook een wijnvlek. Dan kan het ook zijn, bij ons gebeurt het niet veel, maar in andere landen, waar de babyverzorging minder in orde is, gebeurt het nog wel, dat het kind door een zekere schimmel wordt aangetast. Die schimmel is helemaal niet zo erg, maar brengt teweeg, dat de luipaardziekte ontstaat, dus dat vlekken en strepen komen. Een ongeveer gelijk verschijnsel kan ook ontstaan als gevolg van voedingsfouten bij de moeder. Het laatste, wat mogelijk is voor de zgn. wijnvlek is een trauma van de moeder, hetzij lichamelijk of geestelijk in de laatste twee maanden van de zwangerschap. Er zijn meer voorbeelden, ik heb er zo een paar genomen. Weet U, wat het is, jelui vergeten, dat het met de meeste ziekten is als in een restaurant. Er is één uithangbord, maar binnen staat een verduvelde hoop op de kaart.

x Wilt U misschien iets zeggen over homeopathie?

- Homeopathie berust in de eerste plaats op het zoveel mogelijk gebruik maken van natuurlijke geneesmiddelen. Hierin is ze ongetwijfeld zeer te waarderen. Zij gaat er verder van uit, dat men in vele gevallen het kwaad met het kwaad kan bestrijden. Heb ik een kwaal, dan geef ik, zij het in zeer grote verdunning iets wat de zelfde symptomen en verschijnselen zou kunnen veroorzaken. Het lichaam zal die kleine hoeveelheid kunnen overwinnen en daardoor afweerbekwaamheid krijgen tegen de grote kwaal, die ook aan kunnen, heel simplistisch, hoor. Maar er zit meer aan vast. De homeopathie is ongetwijfeld waardevol.

x U hebt het nu over die verdunning. Ik heb er zo het eenen ander over gehoord. Je kunt steeds maar door blijven verdunnen en dan vraag je je als leek af, waar blijft nu die ene molecuul geneesmiddel?

- In een drankje, denk ik.

x Een fles met een molecuul geneesmiddel op 99. Daar zit dan totaal niets in. Nu heb ik eens een arts horen zeggen: ja, maar de geest. Dus heeft de homeopathie ook de geestelijke geneeswijze. Hij beweerde, het hielp ook bij paarden.

- Het kan ook bij paarden helpen, inderdaad.

x Ik dacht, dat er geloof bij te pas kwam.

- Kijk eens, het kleinste spoor, zo groot, dat, bij wijze van spreken, één wit bloedlichaampje voldoende is, om dat spoor te verdrijven of te verdelgen, is voldoende om een conditionering te doen ontstaan. Dus die eigenschap wordt door een groot gedeelte van die andere bloedlichaampjes overgenomen. Dan ontstaat er o.m. een productie van antistof, van verweerstof in het lichaam, die helemaal niet aangemeten is aan hetgeen feitelijk aanwezig is. Bij U b.v. kan het zijn, als U naar eten kijkt, dat U dan een droge mond krijgt. Maar als U een korrel suiker neemt, hebt U een natte mond en als U dan weer naar het eten kijkt, blijft U maar doordruipen. Het is een heel eigenaardig verschijnsel, het lichaam reageert eigenlijk niet alleen maar op hoeveelheid, het reageert in het bijzonder vaak op denkbeeld. Het is niet alleen geestelijk. Nu kunnen we dat nog verder uitbreiden, maar dan zijn wij aan de homeopathie voorbij. Het is nml. zo, dat ik, als ik b.v. goud zou moeten geven, een goudinjectie, dan zou ik waarschijnlijk kunnen volstaan, indien ik in staat was, de uitstraling (ieder metaal heeft een

uitstraling), op te wekken en op de persoon te concentre-
ren. Ik hoef er dan niet met materieel goud er bij te komen,
want de trilling wekt de juiste reactie. Bij de homeopathie
is dat in zekere mate waar. Wat ik juist op wilde merken, is
dit: niet een ieder zal op een homeopathisch middel gelijk
reageren, d.w.z. het minimum, dat voor een reactie noodzake-
lijk is, zal bij de een praktisch nul zijn, terwijl bij de
ander een zekere minimum behoefte bestaat. Het is een soort
van besnaardheid als het ware. Dat zelfde bestaat bij de me-
dicijnen, er is een grens naar boven toe. Er is een grens,
waarbij een geneesmiddel inactief kan gaan worden. Of zelfs
in het tegendeel van de oorspronkelijke werking moet gaan.
Ik wil er een enkel voorbeeld van geven, misschien wel goed
in deze tijd. Misschien hoort U ook tot de mensen, die ervan
houden, om zich goed te voorzien van vitamine B, H en D, enz.
Wanneer U nu rekent, dat U gemiddeld nodig hebt een bijgave
van vitamine B¹ per dag van max. 12 milligram, dan wordt er
dus 18 milligram door het lichaam weggewerkt. Neemt U 60 m.
gr., dan blijft de stof aanwezig en remt de werking, oor-
spronkelijk door deze stof veroorzaakt, want dat is het ei-
genlijk, tegen. Op een gegeven ogenblik ontstaat een omge-
keerde werking, men neemt dus te veel, b.v. vitamine B. Dan
krijgt U niet alleen zenuwhoofdpijn, dan krijgt U zelfs, om-
dat U het tegen reumatiek of zo gebruikte of spierpijn, er-
ge spierpijn. Dan bent U over het maximum heen en zo mag gel-
den bij de homeopathie en elders, dat dosering van het groot-
ste belang is, maar stelt moet zijn afgestemd op de patient
en diens mogelijkheden.

x Mag ik nog een vraag stellen. Het is mij bekend, dat
een gezond leven verband houdt met een harmonisch leven, voor-
al in het geestelijk totaal. Nu hebt U o.m. gesproken over de
geestelijke instroming en dus over de instroming van de een-
heid van de Ene. Nu zou ik graag van U willen zien een gees-
telijke inwerking van vijfvoudige aard, want ik geloof toch
wel, dat ik dat zo mag zien, omdat uit die vijfvoudige in-
werking toch ook het ordeteken is ontstaan.

- Dat is niet helemaal juist. Het ordeteken is n.l.
gebaseerd op het volgende: er bestaan drie voertuigen of
drie krachten, drie dimensies a.h.w., die het stoffelijk
bestaan bepalen. Wanneer deze elkaar ontmoeten in de volste
openbaring, ontstaat het getal zeven. Want het neutrale mid-
denterrein wordt dan ook een actieve beleving. Wanneer een
mens normaal streeft naar de geest, zonder het totaal van
een stoffelijk wezen te gebruiken en te herkennen, dan blijft
er ergens een tekort over. Op het ogenblik, gezien de maat-
schappij en de invloeden tot voor kort eigenlijk mogelijke
ontwikkeling van de mens, beduiden een tweeledige ontwikke-
ling van dat, wat stofgebonden was, n.l. van het materieele
en het levenslichaam, waarbij dus het α trale, enz. buiten be-
schouwing bleven, waarop werd opgebouwd de ervaring van het
drievoudig geestelijk lichaam. Dat was de vijfpuntige ster,
maar het middenterrein was niet neutraal, het had geen ei-
gen betekenis, omdat het, gezien de onevenwichtigheid der
verhoudingen, alleen gevuld kon worden door het begrip,
door de God's naam, de band met het hogere en daaruit is
dus ons ordeteken ontstaan.

Nu ik dit heb gezegd, zou ik eigenlijk nog eventjes
dit willen zeggen: het harmonische leven, dat voor de mens
noodzakelijk is, bestaat, ~~voornamelijk~~, niet uit zuiver
stoffelijke voorschriften. De een wordt 100 jaar en blijft
een gelukkig mens met vijf borreltjes per dag en 10 sigaren
en een ander wordt alleen maar oud en gelukkig met rauwkoet.

Dat ligt aan de mens, want de stoffelijke voeding, de aanvaarding van het materiele en de uitdrukking en beleving daarvan zijn op zichzelf niet simpel. Belangrijk is het concentreren van de levenskracht en die levenskracht wordt geconserveerd, wanneer we ze niet nutteloos gebruiken door met onszelf in strijd te zijn. Dat is de eerste vraag. Op het ogenblik, dat de mens niet harmonisch is in zichzelf, al is dat een zuiver mentale quaestie, verbruikt hij energie, die hij anders zou kunnen gebruiken, om te leven en in dat leven meer te doen, meer te praesteren, enz. In de tweede plaats: wanneer een mens ten opzichte van zijn omgeving in disharmonie leeft, dan heeft hij voortdurend een deel van zijn krachten nodig, van zijn levenskrachten om die ander op een afstand te houden. Hij bouwt een afscherming, maar die houdt hij zelf in stand. Dat kost kracht. Het gevolg is, dat hij minder energie heeft voor zichzelf, gemakkelijker ziek wordt, gemakkelijker geestelijke kwalen ziet ontstaan, zowel als stoffelijke. Dat hij de kans heeft om eerder dood te gaan, onder gelijke condities dan een ander, die harmonisch leeft. Zo kunt U doorgaan. Als men het nu heel eenvoudig wil zeggen (en dan zou ik daarmee weer iets van mijn onderwerp afwijken, maar ik acht het belangrijk): wanneer een mens probeert, om met de grote Kracht, noem het God, in alle dingen harmonisch te zijn, dan leeft die mens eigenlijk niet meer alleen uit de kracht van zich, maar wordt hij gedragen. Dan is het mogelijk, dat die mens toch een beetje vroeger dood gaat, want in verband met het geheel is zijn dood een harmonische factor. Maar hij leeft toch voort en dan rijker, harmonischer en groter dan ooit tevoren. Zo'n mens kan misschien ook ziek worden. Dan wordt die ziekte op zichzelf een harmoniegevendende factor in plaats van een verstoring van levenskracht. De genezing zal dan ook over het algemeen sneller gaan. Alleen mensen, die niet met zichzelf, met God, met de wereld in vrede kunnen leven, die voortdurend denken, dat ZIJ het zijn, die de wereld moeten regelen, die gaan eraan ten onder. Deze mensen hebben niet alleen te maken met de wereld, zij geloven aan God, maar zij geloven aan een God, die de zaak in stukjes hakt. Zij voelen voorzichzelf, dat het niet kan. Zij willen het toch handhaven. Wat gebeurt er dan? Dan put men zijn eigen krachten uit, dan is men tegen zichzelf. En een rijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, valt. Dat is, geloof ik, een grote les, die met ziekten en met de oorzaken van ziekten te maken heeft. Wanneer je in jezelf harmonisch kunt leven, ook al gaat het eens wat minder goed. Wanneer je kunt aanvaarden, dat God in je en buiten je bestaat, dan kun je zeggen: hier gaat het niet meer om mij, zelfs niet om ons, het gaat om God in alles. Wat je dan hebt, is het beste middel om de ziekte, waar de mensheid onder lijdt, de geestelijke in de eerste plaats en daarnaast de stoffelijke, te bestrijden. Want, waar harmonie, waar vrede is, daar kan enorm veel verdragen worden. Daar is enorm veel veerkracht en levenskracht. Daar wordt bereikt, daar is het leven zo vrolijk en zo dachtel als een lammetje in de wei. Dan is het leven goed, dan ben je tegen jezelf, als je de harmonie ontkent. Als je jouw manier van zien en doen alleen maar op de voorgrond gaat stellen en niet slechts zegt: vanuit mijzelf geef ik het beste, wat ik kan en ik vraag er niets voor terug. Dan is het leven harmonie zonder ziekte. Wat wilt U? Zullen we dit als slotwoord beschouwen? Dan, vrienden, bedankt voor Uw geduld en Uw vragen. Mijnerzijds excuus voor de onvolledige beantwoording van enkele ervan en voor mijn breedvoerigheid, die mij zelf op afwegen deed dwalen. Ik hoop, dat U genezen bent van die ene ziekte, die de ergste is van alle: de geadchte, dat je het alleen moet doen. Zodra U gelooft, dat er een kracht met U is, gaat het best.